

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 234/2013-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. decembra 2013 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta, zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť spoločnosti Č. a. s., O., Č., zastúpenej advokátom JUDr. B. J., Advokátska kancelária, P., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 10 C 59/2011-222 z 1. marca 2013 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo spoločnosti Č. a. s. na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 10 C 59/2011-222 z 1. marca 2013 p o r u š e n é b o l i .

2. Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 10 C 59/2011-222 z 1. marca 2013 z r u š u j e a v e c v r a c i a Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. apríla 2013 doručená sťažnosť spoločnosti Č. a. s., O., Č. (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 C 59/2011-222 z 1. marca 2011.

1. Sťažovateľka sa v označenom konaní okresného súdu domáha od Slovenskej republiky – Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, náhrady škody v sume 24 298 795,15 € podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“). Škoda bola podľa tvrdenia sťažovateľky spôsobená „*nezákonným rozhodnutím Mesta B. o odobratí povolenia na vykonávanie autobusovej mestskej hromadnej dopravy v B., udeleného na dobu určitú...*“. Do konania na strane odporcu pristúpilo mesto B. (ďalej len „vedľajší účastník“), ako vedľajší účastník.

Vedľajší účastník 25. februára 2013 navrhol uložiť sťažovateľke podľa § 141a ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) povinnosť zložiť preddavok na trovy konania. Okresný súd uznesením č. k. 10 C 59/2011-222 z 1. marca 2013 uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť preddavok na trovy konania v sume 1 214 939,76 €. Okresný súd konštatoval, že „*navrhovateľ žiada náhradu škody v sume..., ktorá predstavuje viac ako 400-násobok životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu. Preto súd návrhu vedľajšieho účastníka vyhovel... S poukazom na § 141a ods. 1 O. s. p. a prvú vetu § 2 Zákona č. 7/2005 Z. z. povinnosť zložiť preddavok odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi, ktorých majetkové pomery nemožno usporiadať podľa Zákona o konkurze a reštrukturalizácii, uložiť nemohol.*“.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľka namieta, že okresný súd „*neskúmal prvú zo zákonných podmienok na zloženie preddavky na trovy konania..., a to či u navrhovateľa nie sú splnené predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov. Súd takú okolnosť neskúmal, nezistil, ani ju nemá za preukázanú, vôbec splnenie takejto zákonnej podmienky v Uznesení neuvádza ani neodôvodňuje.*“. Sťažovateľka poukazuje na nálezh ústavného súdu vo veci sp. zn. I. ÚS 112/2012. Okresný súd podľa sťažovateľky „*neskúmal ani otázku proporcionality uloženej výšky preddavku na trovy konania, ktoré uložil arbitrárne v striktnnej výške 5% bez toho, aby posúdil alebo aspoň odhadol možnú budúcu výšku priznaného nároku na náhradu trov konania... výška uloženej preddavky 1.214.939,79 € má na sťažovateľa likvidačný dopad, pretože... nedisponuje takouto finančnou sumou, a nie je možné od neho spravodlivo žiadať, aby predal alebo zaťažil svoj majetok v záujme získania takejto sumy... Návrh vedľajšieho účastníka... a následne súdom uložená povinnosť tak privodí len jediný záver, a to zamedzenie možnosti sťažovateľa pokračovať v súdnom konaní. Sťažovateľom začaté súdne konanie bolo navyiac oslobodené od súdneho poplatku, aby sa zabezpečila spravodlivá súdna ochrana práv porušených nezákonnými rozhodnutiami orgánov verejnej moci. Prejavoval sa tak záujem štátu na umožnení finančnej dostupnosti súdneho konania o náhradu škody voči štátu...“.*

Sťažovateľka tvrdí, že v jej prípade „*sú splnené podmienky na oslobodenie od súdnych poplatkov... Porušovateľ základného práva sa v rozpore so zákonom nevysporiadal s podstatnou okolnosťou, či sú u navrhovateľa splnené predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 138 O. s. p. v celom rozsahu. Súd prvého stupňa nám nedal možnosť ani tvrdiť ani preukázať splnenie takých predpokladov, keďže nám nedoručil návrh, ktorým vedľajší účastník navrhol, aby nám súd zloženie preddavku na trovy konania uložil.*“.

2. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 234/2013-15 z 11. júna 2013 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie. Súčasne dospel k záveru, že neboli naplnené predpoklady § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a preto nevyhovel návrhu sťažovateľky na nariadenie dočasného opatrenia.

3. Okresný súd na základe vyžiadania ústavného súdu mu 17. júna 2013 doručil súdny spis vo veci sp. zn. 10 C 59/2011. Ústavný súd 26. septembra 2013 vyzval okresný súd na vyjadrenie sa k vecnej stránke prijatej sťažnosti a na jeho postoj k prípadnému upusteniu od ústneho pojednávania vo veci.

4. Okresný súd doručil 11. októbra 2013 ústavnému súdu vyjadrenie, v ktorom uviedol, že *„pri rozhodovaní o návrhu vedľajšieho účastníka na strane odporcu uznesením č. k. 10C/59/2011-222 zo dňa 01. 03. 2013 súd postupoval v zmysle platného právneho poriadku. Vzhľadom k podnikateľskej činnosti navrhovateľa (vyplývajúcej o. i. z jeho tvrdení v návrhu) a jeho ekonomickej sile (vyplývajúcej o. i. z uplatnenej výšky náhrady škody) nebol dôvod uvažovať o tom, že takto ekonomicky silný podnikateľský subjekt splňal predpoklady oslobodenia od platenia súdnych poplatkov.“* Okresný súd súčasne vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci sťažnosti sťažovateľky.

5. Ústavný súd 15. októbra 2013 zaslal vyjadrenie okresného súdu právnenému zástupcovi sťažovateľky s možnosťou zaujať k nemu stanovisko.

6. Sťažovateľka prostredníctvom právneho zástupcu doručila 7. novembra 2013 ústavnému súdu svoje stanovisko. Súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci samej. V reakcii na vyjadrenie okresného súdu vecne argumentuje, že *„podaná žaloba netvorí žiaden právny ani skutkový základ na prijatie záveru o tom, či sú alebo nie sú u sťažovateľa naplnené predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov v čase rozhodovania Okresného súdu Banská Bystrica dňa 1. 3. 2013..., keďže žaloba bola podaná už v roku 2011 a v nej uvedené skutkové okolnosti ohľadom majetkových pomerov navrhovateľa sa týkali rokov 2006, resp. 2007. Porušovateľ základného práva tak nemal žiaden reálny podklad na posúdenie skutkového stavu v čase vydania rozhodnutia o zložení preddavku dňa 1.3.2013. Okresný súd... ani nedal sťažovateľovi na vyjadrenie návrh na zloženie preddavku, sťažovateľ tak zostal bez možnosti čokoľvek namietať alebo sa vyjadriť ku podanému návrhu na zloženie preddavku.“* Sťažovateľka ďalej opakovala dôvody prednesené už v sťažnosti a zdôrazňovala, že okresný súd *„sa v rozpore so zákonom nevysporiadal s podstatnou okolnosťou, či sú u navrhovateľa splnené*

predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 138 O. s. p. v celom rozsahu“. Sťažovateľka zotrúva na podanej sťažnosti.

7. Keďže účastníci konania vyjadrili súhlas s upustením od ústneho pojednávania, ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa so stanoviskami účastníkov konania k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Ústavný súd k vzťahu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

1. Sťažovateľka v sťažnosti v prvom rade namieta, že okresný súd sa nezaoberal v poradí prvou zákonnou podmienkou uloženia povinnosti zaplatiť preddavok na trovy konania vyplývajúcou z § 141a ods. 1 OSP, a to požiadavkou absencie predpokladov na oslobodenie od súdnych poplatkov. Súčasne namieta nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu v tejto otázke.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zahŕňa okrem iného právo na odôvodnenie rozhodnutia. Aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) právo na spravodlivý proces zahŕňa i právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997, m. m. pozri tiež rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. decembra 1994, *Annuaire*, č. 303-B).

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 117/2012). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 OSP) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej (m. m. III. ÚS 36/2010).

Podľa § 141a ods. 1 OSP navrhovateľovi, u ktorého nie sú splnené predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 138 v celom rozsahu a ktorý uplatňuje právo

na zaplataenie peňaznej sumy prevyšujúcej 400-násobok životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu, súd na návrh odporcu uloží, aby v lehote nie dlhšej ako 60 dní zložil preddavok na trovy konania. Na zloženie preddavku podľa prvej vety vyzve súd súčasne s uložením povinnosti navrhovateľovi v rovnakej lehote aj odporcu. Povinnosť zložiť preddavok na trovy konania nemá účastník, ktorého majetkové pomery ako dlžníka nemožno usporiadať podľa osobitného predpisu o konkurznom konaní. Ak navrhovateľ preddavok na trovy konania v určenej lehote nezloží a odporca, ktorý má povinnosť zložiť preddavok, ho zložil, súd konanie v lehote 15 dní od uplynutia lehoty na zloženie preddavku na trovy konania zastaví.

Z citovaného ustanovenia bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že *conditio sine qua non* pre uloženie povinnosti zaplatiť preddavok na trovy konania je zistenie konajúceho súdu, že u navrhovateľa nie sú splnené predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov. Uvedená skutočnosť determinuje záver, že danosť či absencia predpokladov na oslobodenie od súdnych poplatkov predstavujú skutkovo a právne relevantnú okolnosť súvisiacu s poskytovaním súdnej ochrany v konaní o návrhu odporcu podľa § 141a ods. 1 OSP. Preto súd konajúci o takomto návrhu sa vo svojom rozhodnutí o ňom musí vysporiadať s tým, či u navrhovateľa sú alebo nie sú splnené predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov, tak ako ich vymedzuje § 138 ods. 1 OSP. Ak sa konajúci všeobecný súd s touto otázkou majúcou pre predmet jeho rozhodovacej činnosti podstatný význam nevysporiada, nerešpektuje požiadavky plynúce na kvalitu odôvodnení súdnych rozhodnutí zo základného práva na súdnu ochranu a z práva na spravodlivé súdne konanie.

Ústavný súd na tomto mieste odkazuje na odôvodnenie už citovaného nálezu sp. zn. I. ÚS 112/2012, ktorým ústavný súd podrobil obdobné prvostupňové rozhodnutie iného súdu kritike ústiacej do konštatovania ústavnej neakceptovateľnosti situácie, keď *„okresný súd sa vôbec nevysporiadal, resp. nezohľadnil a napokon fakticky ani vôbec neskúmal aktuálne majetkové pomery sťažovateľky majúce podstatný vplyv na jej uloženie povinnosť zložiť preddavok na trovy konania. Rozhodnutie okresného súdu je založené iba na jeho dohadoch, resp. predpokladoch o majetkových pomeroch sťažovateľky bez akéhokoľvek reálneho skutkového zistenia o týchto skutočnostiach.“*

Ústavný súd z prílohy sťažnosti tvorenej fotokópiou napadnutého uznesenia zistil, že okresný súd sa v jeho odôvodnení vysporiadal len s druhou podmienkou na vyhoviecie návrhu podľa § 141a ods. 1 OSP, a to s výškou žalovanej sumy. K podmienke spočívajúcej v danosti predpokladov na oslobodenie od súdnych poplatkov u sťažovateľky sa v odôvodnení napadnutého uznesenia neuvádza vôbec nič. Dôvody, ktoré okresný súd uviedol vo svojom vyjadrení k prijatej sťažnosti doručenom ústavnému súdu 11. októbra 2013, nemôžu ústavno-právne významným spôsobom konvalidovať nedostatky napadnutého uznesenia, ktoré jediné je právne aprobovaným a záväzným úsudkom konajúceho súdu o predmete rozhodovania.

Ústavný súd vzhľadom na dôvody uvedené v predchádzajúcom texte dospel k záveru, že základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu ani jej právo na spravodlivé súdne konanie neboli rešpektované (bod 1 výroku tohto nálezu), pretože okresný súd v odôvodnení svojho napadnutého uznesenia nijako nezodpovedal podstatnú otázku súvisiacu s poskytovaním súdnej ochrany v konaní podľa § 141a ods. 1 OSP, ktorou bola zákonná podmienka na uloženie povinnosti sťažovateľke zložiť preddavok na trovy konania.

2. Druhá sťažnostná námietka, ktorou sťažovateľka dôvodila v prospech záveru o porušení jej základného práva na súdnu ochranu a jej práva na spravodlivé súdne konanie, sa zakladala na tvrdení neprimeranosti sumy preddavku na trovy konania uloženého jej na zaplatenie.

Ústavný súd sa v tomto prípade opätovne obracia na svoju predchádzajúcu rozhodovaciu prax, podľa ktorej *„o ústavne významnej neprimeranosti pri právno-aplikačnej činnosti možno uvažovať len vtedy, ak aplikovaná právna norma dáva konajúcemu orgánu verejnej moci priestor na úvahu pri skúmaní splnenia podmienok hypotézy, dispozície alebo sankcie. Naopak, ak konajúci orgán verejnej moci nemá právnou normou vytvorený žiaden diskrečný priestor a pri zistení splnenia podmienok jej hypotézy je povinný vyvodit' jediný možný právny následok, potom možno hovoriť už len o neproporcionalite právnej úpravy tvoriacej právny základ na konanie orgánu verejnej moci, a nie o neproporcionalite aplikácie práva“* (uznesenie z 20. novembra 2012 vo veci

sp. zn. III. ÚS 575/2012 uverejnené v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 80/2012).

Ak teda okresný súd konajúci o návrhu vedľajšieho účastníka dospel k záveru, že zákonné podmienky podľa § 141a ods. 1 OSP splnené boli, nemal priestor na úvahu o tom, v akej sume preddavok na trovy konania sťažovateľke uloží. Podľa odseku 2 toho istého ustanovenia bol povinný sťažovateľke predpísať preddavok na trovy konania v sume päť percent z uplatňovanej peňažnej sumy. Zákon okresnému súdu neumožňuje moderovať sumu preddavku na trovy konania.

Sťažovateľka takto svojou druhou sťažnostnou námietkou v podstate namieta neprimeranosť zákonnej právnej regulácie preddavku na trovy konania, nie chýbajúcu proporcionalitu aplikácie § 141a OSP okresným súdom. V konaní o sťažnosti právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 ústavy však senát ústavného súdu nie je oprávnený preskúmať súlad právnych predpisov s ústavou, pretože takýto prieskum je vyhradený plénu ústavného súdu v konaní podľa čl. 125 ods. 1 ústavy. Ústavný súd už viackrát zdôraznil, že účel konania o súlade právnych predpisov nemožno dosiahnuť v inom type konania (napr. III. ÚS 18/02, III. ÚS 244/04, IV. ÚS 54/08). Tým ústavný súd dáva odpoveď aj na argumentáciu sťažovateľky založenú na poukaze na nález I. senátu vo veci sp. zn. I. ÚS 112/2012. Prípadná neprimeranosť uloženej sumy preddavku na trovy konania môže byť podľa názoru III. senátu výlučným dôsledkom neprimeranosti zákonnej právnej úpravy obsiahnutej v § 141a OSP, ktorú v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vecne skúmať nemožno.

Druhú sťažnostnú námietku preto ústavný súd vyhodnotil ako nedôvodná.

3. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Vzhľadom na to, že ústavný súd dospel k záveru o porušení základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu aj jej práva na spravodlivé súdne konanie, zrušil napadnuté uznesenie

okresného súdu a vec mu podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto nálezu).

Podľa § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zruší a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

V ďalšom konaní bude úlohou okresného súdu opätovné posúdenie procesného návrhu vedľajšieho účastníka, a to na podklade dôsledného vysporiadania sa so všetkými kumulatívne formulovanými zákonnými podmienkami uloženia povinnosti zložiť preddavok na trovy konania tak, ako ich vymedzuje § 141a ods. 1 OSP. Okresný súd sa tiež vysporiada so skutočnosťou, že vo veci samej ide o žalobu o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci podľa zákona o zodpovednosti za škodu, pričom ide o konanie, ktoré v čase jeho začatia podliehalo vecnému oslobodeniu od súdneho poplatku ex lege [§ 4 ods. 1 písm. k) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení platnom a účinnom v čase začatia konania pred okresným súdom] a v súčasnosti podlieha súdnemu poplatku v paušálnej sume 20 €. V nadväznosti na to bude potom potrebné dôsledne preskúmať (ne)splnenie zákonných predpokladov podľa § 138 ods. 1 OSP u sťažovateľky.

4. Sťažovateľka v petite sťažnosti podanej ústavnému súde nepožadovala finančné zadosťučinenie ani náhradu trov konania, preto o týchto nárokoch nebolo potrebné rozhodnúť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. decembra 2013